

**INSTANT
KAR♥A**

MARISSA MEYER

INSTANT KAR A

Traducere din engleză de
Iulia Dromereschi

YA COLECTIA
YOUNG
ADULT

Titlul original: *Instant Karma*

Autor: Marissa Meyer

Copyright © 2020 by Rampion Books

All rights reserved. Printed in the United States of America

© Storia Books, 2023, pentru ediția în limba română

Toate drepturile rezervate. Nicio parte din această carte nu poate fi reprodusă sau difuzată în orice formă sau prin orice mijloace, scris, foto sau video, exceptând cazul unor scurte citate sau recenzii, fără acordul scris din partea editorului.

Descrierea CIP a Bibliotecii Naționale a României

MEYER, MARISSA

Instant Karma / Marissa Meyer ; trad. din engleză de Iulia Dromereschi. - București : Storia Books, 2023

ISBN 978-630-6525-12-6

I. Dromereschi, Iulia (trad.)

821.111

EDITOR: Adriana Muraru

REDACTOR: Simona Ștefana Stoica

CORECTORI: Rodica Crețu, Cătălina Călinescu

ILUSTRAȚIE ȘI DESIGN COPERTĂ: Fésüs Barna

DTP: Dragoș Tudor

*Pentru tata,
care ne umplea casa de muzică*

Capitolul 1

Quint Erickson întârzie.
Iar.

N-ar trebui să mă surprindă. Nu sunt surprinsă. Aș fi mai surprinsă dacă ar ajunge la timp. Dar chiar azi? Serios? *Dintre toate zilele?*

Fierb pe locul meu, cu degetele bătând darabana pe planșa de prezentare, strânsă pe masa de laborator, și cu ochii fixați pe ceasul aflat deasupra ușii, în timp ce repet în gând cuvintele pe care le memorez de o săptămână.

Plajele și apele noastre de coastă sunt căminul unor specii remarcabile. Pești, mamifere și țestoase marine și...

— Rechinii, zice Maya Livingstone, din fața clasei, au fost grav nedreptățiți de Hollywood, în ultimele decenii. Nu sunt monștrii în care i-au transformat oamenii!

— În plus, adaugă partenerul ei de laborator, Ezra Kent, cine mănâncă pe cine? Adică știați că oamenii chiar *mănâncă* rechini?

Maya îi aruncă o privire, încruntându-se.

— În mare parte, doar înotătoarele. Ca să fie clar.

— Da! Fac supă din ele, spune Ezra. Supa de înotătoare de rechin este o superdelicatesă, pentru că este moale și crocantă *în același timp*. Ia încercați să băgați asta la cap! Dar ce vreau de fapt să spun e că eu sigur aș încerca-o!

Unii dintre colegii noștri se prefac că vomită, scârbiți, deși este clar că exact reacția asta spera să o obțină Ezra. Cei mai mulți îi zic EZ și credeam că-i o referință la numeroase escapade sexuale, însă acum cred că-i spun așa doar fiindcă are o reputație de glumeț. Profesorii noștri au înțeles că nu e cazul să-l așeze lângă Quint.

— În fine, reia Maya, încercând să revină la subiectul discuției.

Continuă să vorbească despre metodele oribile prin care vânătorii prind rechinii și le taie înotătoarele, apoi îi eliberează din nou în apă. Fără înotătoare, se scufundă și fie se sufocă, fie sunt mâncați de vii de alți prădători.

Toți colegii se strâmbă.

— Și apoi fac supă din ei! adaugă Ezra, în caz că a ratat cineva partea aia.

Mai trece un minut. Îmi mușc obrazul pe interior, străduindu-mă să mă calmez. Încep aceeași tiradă frustrată pe care mi-o repet în minte a opta milioana oară anul ăsta.

Quint. Erickson. Este. Cel. Mai. Nasol.

I-am reamintit chiar ieri. Nu uita, Quint, c-avem o prezentare importantă mâine! Aduci tu referatul. Trebuie să mă ajuți cu introducerea. Te rog, de dragul tuturor lucrurilor bune de pe lume, să nu întârzii!

Răspunsul lui?

A dat din umeri.

Sunt un tip ocupat, Prudence. Dar o să mă străduiesc.

Sigur. Fiindcă are multe de făcut într-o marți, înainte de 8:30.

Știu că pot să mă descurc și singură cu introducerea. Până la urmă, am repetat fără el. Dar trebuie să aducă hârtiile la care să se poată holba restul colegilor, cât vorbim. Hârtiile care le-ar ține ochii plictisiți și dezinteresați departe de *mine*.

Toți încep să aplaude fără chef și eu tresar. Îmi lovesc palmele una de alta o dată, de două ori, apoi le las pe masă. Maya

și Ezra își strâng planșa de prezentare. Mă uit la Jude, care stă în primul rând, și, deși îi văd doar ceafa, știu că ochii lui n-au părăsit-o pe Maya de când s-a ridicat și nici nu o vor părăsi până ce nu se așază din nou, iar el n-o să aibă de ales decât fie să privească în altă parte, fie să riște să atragă atenția asupra faptului că se holbează. Îmi iubesc mult fratele, dar pasiunea lui pentru Maya Livingstone durează deja din clasa a cincea. Să fiu sinceră, a început să pară lipsită de speranță.

Are toată compasiunea mea. Chiar nu glumesc. În fond, vorbim de *Maya Livingstone*. Cam toți cei din clasa a zecea suspină după ea. Dar îmi cunosc fratele. Nu va îndrăzni s-o invite în oraș.

De aici lipsa de speranță.

Săracul!

Dar hai să ne întoarcem la săraca de *mine*. Maya și Ezra se trântesc pe locurile lor și, în continuare, nici urmă de Quint. Nici urmă de hârtiile pe care trebuia să le aducă.

Disperată, îmi pescuiesc rujul roșu din geantă și aplic repede un strat nou, în caz că a început să se șteargă de când m-am dat cu el înainte de oră. Nu-mi place să mă machiez, dar un ruj îndrăzneț îmi ridică instant moralul. E armura mea. O armă.

Poți face asta! îmi spun. *N-ai nevoie de Quint.*

Inima a început să-mi bată tot mai tare. Respir tot mai repede. Strecor rujul înapoi în geantă și îmi iau cartonașele. Nu cred că voi avea nevoie de ele. Am repetat de atâtea ori, încât pot vorbi despre habitate și protecția mediului și-n somn. Dar faptul că le am cu mine mă ajută să-mi potolesc nervii întinși la maximum.

Cel puțin, cred că o vor face. Sper că o vor face.

Până când mă lovește brusc teama că palmele transpirate vor șterge cerneala, care va deveni astfel ilizibilă, și emoțiile mă vor copleși din nou, din plin.

— Și ultima prezentare, începe domnul Chavez, cu o privire aproape empatică. Îmi pare rău, Prudence! Am amânat cât s-a putut. Poate că ni se alătură Quint înainte să termini.

Mă forțez să zâmbesc.

— E în regulă. Oricum plănuisem să vorbesc mai mult eu.

Nu e deloc în regulă. Dar acum nu se mai poate face nimic.

Mă ridic încet în picioare, îmi bag notițele în buzunar și iau planșa de prezentare și sacoșa de pânză plină cu materiale bonus. Îmi tremură mâinile. Mă opresc cât să expir profund, să închid ochii strâns, să repet refrenul pe care mi-l spun mereu când trebuie să vorbesc sau să apar în fața oamenilor.

Sunt doar zece minute din viața ta, Prudence. Apoi totul se termină și poți merge mai departe. Zece minute. Poți s-o faci!

Deschid ochii, îmi îndrept umerii și-mi croiesc drum în fața clasei.

Nu că nu m-aș pricepe deloc la vorbitul în public. Cred că sunt chiar bună, după ce mă încălzesc. Știu cum să-mi proiectez vocea astfel încât să mă audă toată lumea. Repet mereu până la epuizare înainte, ca să nu mă încurc, și muncesc din greu să fiu amuzantă și plină de viață.

Doar că momentele de dinainte să încep sunt oribile. Sunt convinsă mereu că va merge ceva prost. Că mintea mi se va goli și voi uita totul. Că voi începe să transpir. Că mă voi face roșie ca focul. Că voi leșina.

Dar, odată ce încep, sunt în regulă, de obicei. Trebuie doar să încep... și apoi, înainte să-mi dau seama, totul se termină. Și aud ce aud de fiecare dată: *Uau, Prudence, ești în elementul tău! Ești o vorbitoare înnăscută. Bravo!*

Cuvinte care-mi liniștesc sufletul disperat.

Profesorii, cel puțin, zic lucrurile astea. Colegii mei nu se prea obosesc.

Ceea ce-mi convine de minune.

Îmi ia câteva secunde să mă pregătesc, prinzând planșa de prezentare pe tabla albă și dând la o parte sacoșa cu bună-tăți-surpriză. Apoi trag măsuta pe roți care susține macheta, adusă înainte să înceapă ora, încă acoperită cu un cearșaf albastru.

Țin cartonașele într-o mână, iar cu cealaltă apuc indicatorul folosit de domnul Chavez ca să arate detaliile de pe prezentările lui în PowerPoint.

Zâmbesc.

Încerc să-i surprind privirea lui Jude, dar el mâzgălește în caietul lui de schițe și nu e receptiv la mesaje.

Grozav, frățioare! Mersi de susținere!

Restul colegilor mă privesc atât de plictisiți, încât zici că-s cu toții în comă.

Mi se strânge stomacul.

Începe odată!

Sunt doar zece minute.

Va fi bine.

Inspir.

— Trebuia să am materiale suplimentare la care să vă uitați, încep cu o voce prea ascuțită și mă opresc să-mi dreg glasul, înainte să continui: Ca să le puteți urmări în timpul prezentării. Dar Quint trebuia să le aducă și el... nu-i aici.

Strâng din dinți. Aș vrea să condamn nedreptatea care mi se întâmplă. Partenerii tuturor au apărut! Dar al meu nu s-a obosit.

— În fine, reiau, fluturând indicatorul prin aer, dramatic. Hai să-i dăm drumul!

Mă plimb prin fața planșei de prezentare și expir întretăiat.

Începe odată!

Zâmbind larg, mă lansez în introducerea pregătită.

— Un lucru pe care l-am învățat cu privire la biologia marină, grație excepționalului tutelaj al domnului Chavez –

aici mă opresc ca să arăt cu entuziasm spre profesorul nostru, care arată înapoi spre mine cu o vioiciune considerabil mai mică – este că suntem atât de norocoși aici, în Fortuna Beach, pentru că avem acces la o viață marină bogată. Plajele noastre și apele de coastă sunt casa multor specii deosebite. Pești, mamifere, țestoase și rechini...

— Rechinii *sunt* pești, intervine Maya.

Mă încordez și-i arunc o privire urâtă. Nimic nu poate destabiliza o prezentare repetată obsesiv mai mult decât întreruperile inutile.

Întreruperile sunt dușmanul.

Îmi lipesc iar zâmbetul pe față. Sunt tentată să o iau de la capăt, dar mă forțez să continui de unde am rămas. *Pești, mamifere, țestoase și rechini...*

— Până la ecosistemele diverse de plancton și viață vegetală care se găsesc în Orange Bay. Aceste resurse sunt un dar și este responsabilitatea noastră nu doar să ne bucurăm de ele, ci și să le protejăm. De aceea, pentru proiectul de semestru, Quint și cu mine am decis să ne concentrăm eforturile asupra – fac o pauză, pentru un efect dramatic – conservării marine prin ecoturism!

Apuc pânza albastră și-o trag de pe exponat, dezvelind macheta făcută cu mâna mea, care prezintă Main Street, punctul turistic principal din Fortuna Beach, paralel cu plaja și faleza.

Nu rezist tentației de a privi în jur, curioasă de reacțiile colegilor. Câțiva dintre cei din primele rânduri se străduiesc să vadă macheta, dar mulți privesc absenți pe ferestrele însorite sau încearcă să-și folosească discret telefoanele ascunse sub mesele de laborator.

Măcar domnul Chavez pare intrigat de machetă. Jude a ridicat și el privirea, pentru că știe câte ore lungi am petrecut meșterind la prezentare. Ochii ni se întâlnesc și ridică subtil degetul mare, în semn de încurajare.

Mă duc în spatele mesei, ca să stau deasupra dioramei și să arăt cele mai interesante caracteristici. Simt efectele adrenalinei și nu mai am senzația că mă voi face ghem de panică. Acum sunt plină de energie.

— Noul nostru hub de turism va fi Orange Bay Resort & Spa, care va furniza servicii clienței cu dare de mână. Vizitatorii vor aprecia luxul, vor tânji după aventură, dar, ce să vezi – pocnesc cu îndrăzneală din degete – vor proteja și mediul!

Arăt cu indicatorul clădirea.

— Din materiale de construcție reciclate și având numeroase facilități care susțin conservarea apei și a energiei, între-gul oraș va vorbi despre această stațiune. Dar turiștii noștri nu vin aici doar să doarmă. Vor să exploreze. De aceea Fortuna Beach are nevoie de stații de închiriere pentru biciclete electrice, poziționate la ambele capete ale falezei – ating cu bățul standurile de biciclete – și pentru bărcile electrice care vor porni chiar din docul privat al stațiunii. Dar ce va atrage cu adevărat clienții, ce va transforma cu adevărat Fortuna Beach într-o destinație obligatorie pentru turiștii ecoconștienți...

Ușa clasei se deschide și se izbește de perete.

Tresar.

— Scuze, domnule C! se aude o voce care-mi face părul să se ridice pe ceafă.

Surprinderea mi se transformă într-o furie abia ținută sub control.

Degetele mi se strâng în jurul indicatorului în timp ce-mi îndrept lent privirea spre Quint Erickson. Trece printre mese și bate cuba cu Ezra. Așa se salută ei în fiecare zi.

O parte din mine și-ar fi dorit să se oprească mai întâi în fața clasei și să mă salute *pe mine* așa. Ar fi fost ocazia perfectă să-l lovesc cu indicatorul.

Scrâșnesc, încruntându-mă la ceafa lui, în vreme ce ajunge la masa noastră de laborator din ultimul rând și își lasă

rucsacul pe ea. Când trage fermoarul, zgomotul îmi amintește de cel scos de motorul unei bărci. Începe să fluiera – să fluiera – în timp ce scotocește prin haosul de hârtii și cărți și pixuri și nouă luni de mizerii adunate în chestia aia.

Aștept. Cineva tușește. Cu colțul ochiului îl văd pe Jude începând să se foiască. Se simte inconfortabil, în numele meu. Numai că, din nu știu ce motiv, eu nu mă simt deloc inconfortabil. În mod normal, o întrerupere de o asemenea enormitate m-ar da total peste cap, însă acum sunt prea ocupată să strangulez indicatorul și să mă prefac că-i gâtul lui Quint. Aș putea petrece toată ziua în picioare, în ciuda tăcerii incomode, așteptând să-și dea seama ce a făcut.

Spre frustrarea mea nemărginită, Quint nu pare deloc conștient. De iritarea mea. De faptul că m-a întrerupt fix în mijlocul prezentării proiectului *nostru*. De tăcerea inconfortabilă. Nici măcar nu cred că știe ce înseamnă *inconfortabil*.

— Aha! anunță el, victorios, scoțând din rucsac un dosar verde-neon.

Chiar și din fața clasei văd că are un colț îndoit. Îl deschide și începe să scoată documentele. Nu-mi dau seama câte pagini sunt. Trei sau patru, probabil printate pe ambele părți, fiindcă cine irosește hârtia pe o prezentare legată de ecologism?

Spre binele lui, sper că măcar le-a printat pe ambele părți.

Quint începe să le împartă. Pagini capsate pentru colegi și un dosar cu trei inele pentru domnul Chavez. Nu folosește metoda mai eficientă, „ia una și dă mai departe”, pe care aș fi folosit-o eu, probabil fiindcă e cea mai ineficientă persoană de pe planetă. Nu, el se plimbă printre mese și le împarte una câte una. Rânjind. În timp ce i se rânjește. Ar putea fi un politician, seducând masele cu pasul lui săltat și zâmbetul relaxat. O fată chiar flutură din gene spre el, când ia foile, bâlbâind un *Mersi, Quint* într-o tentativă de flirt.

Mi s-au albit încheieturile degetelor în jurul indicatorului. Mi-l imaginez pe Quint lovindu-se la degetul mare de la picior de unul dintre picioarele meselor sau alunecând pe o substanță de laborator vărsată și sucindu-și glezna. Sau, chiar și mai bine, îmi imaginez că, în graba lui, a luat mapa greșită și tocmai ce a împărțit 32 de exemplare dintr-o scrisoare de dragoste adresată directoarei, doamna Jenkins. Nici măcar *el* nu poate fi imun la o asemenea rușine, nu?

Dar bineînțeles că nu se întâmplă nimic din toate astea. Visurile mele de justiție cosmică nu se împlinesc niciodată. Dar nervii mi s-au mai domolit oarecum, până în momentul în care Quint își face drum spre fața clasei și în sfârșit mă învrednicește cu o privire. Schimbarea este instantanee: postura defensivă pe care o adoptă, felul în care ridică bărbia, în care i se întunecă ochii în timp ce ne adunăm forțele pentru înfruntare. Ceva îmi spune că se pregătește pentru clipa asta de când a intrat. Nu-i de mirare că nu s-a grăbit cu împărțirea foilor.

Încerc să zâmbesc, dar îmi iese mai mult ca un mârâit.

— Mă bucur că ai reușit să ni te alături!

Îi tresare maxilarul.

— Nici n-aș fi îndrăznit să ratez asta! Partenero.

Ochii îi fug spre machetă și, pentru o clipă, îi citesc surprinderea pe față. Pare aproape impresionat.

Ar trebui să fie. Impresionat, dar și rușinat pentru că e prima dată când o vede.

— Drăguță machetă, mormăie el, luând poziție de cealaltă parte a variantei în miniatură a zonei Main Street. Văd că n-ai pus centrul de reabilitare sugerat de mine, dar...

— Poate dacă aveam mai mult ajutor, aș fi putut îndeplini și solicitările inutile.

Quint mârâie încet.

— Îngrijirea animalelor rănite în urma turismului și a consumerismului nu e...

Domnul Chavez tușește tare în pumn, întrerupându-ne cearta. Ne aruncă o privire obosită.

— Încă două zile, măi! Trebuie să vă mai suportați doar două zile. Putem să parcurgem prezentarea fără vărsare de sânge?

— Desigur, domnule Chavez, zic, în același timp în care Quint spune:

— Scuze, domnule C!

Mă uit la el.

— Să continui sau ai ceva de adăugat?

Quint mimează o plecăciune, fluturând o mână în direcția mea.

— Scena îți aparține, spune el, înainte să adauge, încetișor: Nu c-ai fi vrut să o împarți, oricum.

Câțiva dintre colegii din primul rând îl aud și chicotesc. O, da, e atât de amuzant! Data viitoare, încercați *voi* să lucrați cu el și să vedeți cât e de nostim.

Scrâșnesc iar.

Dar, când mă întorc spre planșa de prezentare, am mintea goală.

Unde eram?

O, nu! *O, nu!*

Ăsta-i! Cel mai groaznic coșmar al meu. Știam că asta se va întâmpla. Știam că voi uita.

Și știu că e vina lui Quint.

Panica îmi inundă sistemul când scot notițele și încep să le răsfoiesc cu o singură mână. *Resort & Spa... închirieri de biciclete electrice...* Câteva cartonașe alunecă pe podea. Fața mi se înroșește ca un semafor.

Quint se apleacă și ridică notițele căzute. Le smulg din mâna lui, cu inima bubuind. Simt ochii colegilor fixați intens asupra mea.

Îl urăsc pe Quint. Urăsc disprețul lui absolut față de oricine, în afară de el. Refuzul lui de a apărea măcar o dată la timp. Incapacitatea lui de a se face util.

— Pot să zic și eu ceva, se oferă Quint.

— Mă descurc! mă răstesc la el.

— Bine, fie!

Ridică mâinile, în semn de apărare.

— Ziceam doar. E și prezentarea mea, în caz că ai uitat.

Cum să nu! Pentru că s-a implicat *atââât* de mult!

— Ce va transforma cu adevărat Fortuna Beach într-o destinație obligatorie ? șoptește Jude.

Mă blochez și mă uit la el, pe atât de recunoscătoare, pe cât sunt de iritată de purtarea lui Quint. Jude ridică din nou degetul mare și poate, până la urmă, funcționează telepatia dintre gemeni azi, fiindcă sunt sigură că-i aud cuvintele încurajatoare. *Te descurci, Pru. Relaxează-te!*

Anxietatea mi se domolește. Pentru a mia oară, mă întreb de ce a trebuit să ne tortureze domnul Chavez cu parteneri de laborator desemnați, când Jude și cu mine am fi făcut o echipă genială. Clasa a zecea ar fi fost o nimica toată dacă n-ar fi existat biologia marină și Quint Erickson!

Capitolul 2

Mersi! mimez către Jude și pun cartonașele jos. Aveam nevoie doar să mi se amintească și cuvintele țâșnesc imediat din mine. Îmi continui discursul, încercând să ignor prezența lui Quint. Cel puțin unii dintre colegi se uită la hârțiile împărțite de el, așa că nu se holbează *chiar toți* la mine.

— Cum ziceam, ceea ce va atrage un cu totul alt soi de turiști ecoconștienți este seria noastră fenomenală de evenimente și aventuri. Vizitatorii pot coborî pe fundul oceanului, la bordul unor submarine pentru petreceri private. Vor fi tururi cu caiacul spre insula Adelai, unde, pe lângă faptul că puteți ajuta la etichetarea și urmărirea focilor, le puteți și numi după bunul plac. Și, punctul meu preferat din plan, vom găzdui săptămânal petreceri nebune pe plajă!

Auzindu-mi ultimele cuvinte, câteva dintre privirile sticloase ale colegilor mei își recapătă brusc limpezimea. Ezra lasă chiar să-i scape un chiot. Firește că *avea* să reacționeze așa!

Încurajată, continui.

— Așa! Fortuna Beach va fi în curând faimoasă pentru petrecerile de pe plajă, unde se vor servi fructe de mare din surse sustenabile și se vor degusta delicatese organice, în timp ce vei socializa cu alte persoane conștiente de protejarea mediului, la fel ca tine. Dar știți care-i cea mai bună parte? Toți cei care vor participa vor primi o pungă de gunoi și un

apucător la sosire, iar apoi, la finalul serii, după ce-au umplut punga cu gunoaie de pe plajele noastre, pot primi la schimb o plasă de pânză reutilizabilă, dolda cu daruri atent selecționate. Cum ar fi...

Pun jos indicatorul și mă întind după sacoșa de pe podea.

— O sticlă de apă din aluminiu fără BPA*!

Scot sticla și o arunc în mulțime. Joseph o prinde la mustață, uimit.

— Ustensile de bambus de luat oriunde! Un jurnal făcut din materiale reciclate! Șampon în ambalaj fără plastic!

Arunc toate cadourile. Acum cu siguranță am reușit să atrag atenția colegilor mei.

După ce nu mai rămâne nimic de împărțit, fac sacoșa ghem și i-o arunc domnului Chavez, dar n-ajunge până acolo. Ezra o prinde la mijlocul distanței. Colegii încep să observe că fiecare obiect a fost marcat cu noul logo și sloganul pe care le-am creat.

FORTUNA BEACH: UN MEDIU PRIETENOS, PRIETENOS CU MEDIUL!

— Aceste idei și multe altele sunt prezentate detaliat în referatul nostru, zic, arătând spre foile capsate de pe cea mai apropiată masă. Adică așa presupun. Nu le-am văzut propriu-zis și ceva îmi spune c-au fost finalizate cu vreo zece minute înainte de oră, azi-dimineață.

Îi zâmbesc dulce lui Quint.

Expresia lui e iritată, dar și ușor arogantă.

— Probabil nu vei afla niciodată.

Comentariul lui îmi trimite un fior de incertitudine de-a lungul șirei spinării și sunt convinsă că asta i-a fost și intenția.

* Bisfenol, compus chimic aflat în componența unor recipiente și ambalaje din plastic, cum ar fi sticle de apă, de lapte sau caseote, și care poate fi nociv pentru sănătatea bebelușilor (n. tr.).

Referatul are și numele meu pe el, în fond. Știe că voi înnebuni de curiozitate să aflu ce-i în el și dacă-i bun de ceva.

— Înainte să încheiem, zic, întorcându-mă iar spre colegi, vrem să-i mulțumim domnului Chavez pentru că ne-a învățat atât de multe despre acest uimitor colț de lume în care trăim și despre viața marină și ecosistemele aflate la o aruncătură de băț de noi. Nu știu ce aveți voi de gând, dar *eu* vreau să fac parte din soluție, să mă asigur că protejăm și păstrăm oceanele pentru copiii și nepoții noștri. Din fericire pentru noi, cred că am dovedit azi cum vom reuși: *devenind verde*, Fortuna Beach poate *aduce verzișori*!

Îmi frec degetele, prefăcându-mă că țin un teanc de bani. I-am zis lui Quint despre cum îmi voi încheia discursul. Ar fi trebuit să spună partea asta cu mine, dar evident că nu a făcut-o. Nu se deranjează nici măcar să „țină” banii imaginari.

— Mulțumesc că m-ați ascultat!

Colegii încep să aplaude, dar Quint face un pas în față și ridică mâna.

— Pot să adaug ceva?

— Chiar e necesar? mă răstesc.

Îmi aruncă un rânjet și îmi întoarce spatele.

— Sustenabilitatea și turismul nu prea se împacă, de obicei. Avioanele poluează mult și oamenii tind să producă mai mult gunoi când călătoresc decât atunci când rămân acasă. Acestea fiind spuse, turismul este bun pentru economia locală și, ce-i drept, nu dispare nicăieri. Vrem ca Fortuna Beach să fie recunoscută pentru grija față de vizitatori, desigur, dar și față de natura sălbatică.

Oftez. N-am zis deja toate astea?

— Dacă veți citi informațiile de pe foi, continuă Quint, și sunt sigur că nimeni dintre voi în afară de domnul Chavez nu va face asta, veți vedea că una dintre inițiativele noastre